

Hồi 14

Đã Đến, Đã Sống, Đã Yêu

Ai biết thiên đường ở đâu ?

Ai biết thiên đường là chỗ ra sao ?

Ai biết làm sao mới có thể bước trên đường đến thiên đường ?

Không ai biết.

Nhưng chỉ cần tâm tình khoái lạc, nhân gian cũng có thiên đường, hơn nữa ở ngay trước mắt mình, ở tại đây.

Tại đây đương nhiên không phải là thiên đường.

Cho dù có gương tròn tới tét cả mắt, vĩnh viễn nhìn không thấy thiên đường.

Trong mắt của hắc y lão ẩu ngập tràn phần nộ, phần nộ đến nỗi đã bắt đầu thổ gấp.

Thần tình của Trương Khiết Khiết lại càng bình tĩnh, từ từ nói tiếp:

- Tôi vẫn có quyền tuyển chọn người kế thừa tôi, có phải không ?

Hắc y lão ẩu trầm mặc, chung quy phải miễn cưỡng gật gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Một khi đưa con của tôi ra đời, đã là Thánh nữ của bản giáo, có phải không ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Cho nên chàng lập tức trở thành Thánh phụ, có phải không ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thánh phụ cũng thần thông bất khả xâm phạm, vô luận là ai hại chàng, đều tất phải thiên tru vạn kiếp không góc đầu, đó cũng là quy củ có ghi chú trên giáo kinh, có phải không ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết thở phào mỉm cười:

- Bà xem tôi đối với những quy củ và kinh điển đó rất rành rọt không ?

Hắc y lão ẩu ngưng thị nhìn nàng, từ từ thốt:

- Cho nên người mới tìm ra nhược điểm đó, dùng mâu của bọn ta để công kích thuẫn của bọn ta.

Trương Khiết Khiết lại thở dài:

- Tôi vốn cũng không muốn làm vậy, chỉ tiếc thật sự tìm không ra biện pháp khác.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng nói:

- Phương pháp đó đích xác xảo diệu, chỉ bất quá người đầu tiên nghĩ ra phương pháp đó, tịnh không phải là người.

Trương Khiết Khiết giật mình, nhin không được phải hỏi:

- Không phải tôi thì là ai ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Là ta.

Sự phẫn nộ và thù hận trong mắt bà càng dâng cao, gằn từng tiếng:

- Bởi vì ta nghĩ ra phương pháp đó, cho nên phụ thân người mới có thể đi.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Lúc đó Thánh nữ đương thời là em gái của ta, ta yêu cầu nàng chọn người làm người kế thừa của nàng, bởi vì phụ thân người muốn đi.

Trương Khiết Khiết lại nhin không được:

- Ông ta vì sao lại muốn đi ?

Hắc y lão ẩu nắm chặt song thủ:

- Bởi vì ông ta có cảm giác nơi đây giống như lao ngục, ông ta muốn đi ra tìm kiếm cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bà đáp ứng ông ta ?

Hắc y lão ẩu nghiêng răng:

- Ông ta cũng hứa với ta, chỉ cần có thể ra ngoài, nhất định nghĩ ra cách trở về đón ta.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng ông ta ...

Hắc y lão ẩu khàn giọng:

- Nhưng, ông ta không trở về, vĩnh viễn không trở về.

Khuôn mặt bà ta chợt biến thành tàn ác khôn tả --- chỉ có cừu hận mới có thể làm cho mặt người ta biến thành đáng sợ như vậy.

Qua một hồi rất lâu, bà ta mới dịu giọng:

- Ta một mực chịu khổ đợi ông ta, vì ông ta mà gắng gồng chịu đựng, không ngờ ta mới biết ông ta vừa ra ngoài đã ngộ kiến một nữ nhân như con rắn độc, liền quên ta.

Sở Lưu Hương cũng nhịn không được phải hỏi:

- Bà nói nữ nhân đó có phải là Thạch Quan Âm ?

Hắc y lão ẩu chậm chậm gật đầu, cười lạnh:

- Ông ta tuy đã bỏ rơi ta, nhưng ông ta sau này lại đã chết dưới tay người đàn bà đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bà không đi kiếm ông ta sao ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta không thể đi, cũng không muốn đi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao không thể đi ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì ông ta vừa đi ra, là đã thoát ly khỏi gia tộc này, vô luận xảy ra chuyện gì, đều không quan hệ tới gia tộc, cho dù có chết trên đường, bọn ta cũng không thể đi lượm xác ông ta.

Giọng nói của bà ta cũng tràn đầy vẻ oán độc khiến Sở Lưu Hương nổi da gà.

Qua một hồi rất lâu, Trương Khiết Khiết mới nói:

- Vô luận là sao, ông ta cuối cùng cũng đã đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Cho nên người muốn ta cũng thả cho Sở Lưu Hương đi ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Tôi xin bà.

Hắc y lão ẩu hét lớn:

- Có lẽ nào người cũng muốn có những ngày như ta ? Người có biết những năm đó ta sống ra sao không ?

Trương Khiết Khiết không dám trả lời.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Người có biết ta hiện tại bao nhiêu tuổi không ?

Bà ta đột nhiên hỏi câu đó làm người ta vô phương hồi đáp.

Chỉ thấy trên mặt bà ta chợt lộ xuất một biểu tình rất kỳ quái, cũng không biết là đang mỉa mai, hay đang thống khổ.

Bà ta gần từng tiếng, nói tiếp:

- Ta năm nay mới bốn mươi một tuổi.

Tay Sở Lưu Hương đột nhiên lạnh ngắt.

Chàng nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn, nhìn thân thể tiêu tụy, nhìn đầu tóc bạc trắng của bà ta ...

Chàng thật sự không thể tin, lão ấu già cõi đó làm sao là một nữ nhân bốn mươi một tuổi được ?

Những ngày tháng qua, bà ta làm sao mà trải qua ? Mình không cần phải hỏi bà ta nữa.

Vô luận là ai chỉ cần nhìn thấy dáng vóc của bà ta, là đã có thể tưởng tượng được những năm qua bà ta đã chịu đựng bao nhiêu thống khổ lạnh lẽo.

Phần nộ, đổ kị, cừu hận, tịch mịch, vô luận bất kỳ một cảm giác nào trong những thứ đó, đều đã đủ để làm cho một người sống phiến não như vậy.

Trương Khiết Khiết cúi đầu, lệ châu lả tả.

Hắc y lão ấu lại trầm mặc rất lâu, mới từ từ thốt:

- Ta không biết vì sao người để cho hấn đi, nhưng ta lại biết, sau khi hấn đi, có ngày người cũng sẽ hối hận như ta.

Trương Khiết Khiết chợt ngẩng đầu, nói lớn:

- Tôi không thể, tuyệt không thể.

Hắc y lão ấu cười lạnh.

Trương Khiết Khiết nhìn bà ta, biểu tình trên mặt cực kỳ kiên quyết:

- Bởi vì tôi để chàng đi, tịnh không phải vì chàng tự muốn đi, mà vì tôi muốn chàng đi.

Hắc y lão ấu hỏi:

- Tại sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi biết bên ngoài còn có rất nhiều người cần đến chàng, tôi cũng biết chàng ở bên ngoài nhất định có thể sống khoái lạc hơn so với ở đây.

Hắc y lão ấu thốt:

- Nhưng còn người ...

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi giữ chàng ở lại đây, có lẽ tôi có thể sống khoái lạc hơn, nhưng tôi để chàng đi, có lẽ có thể có một ngàn, một vạn người có cảm giác khoái lạc.

Ánh mắt của nàng phát sáng, một thứ ánh sáng thần thánh vĩ đại, nói tiếp:

- Một người khoái lạc không thể nào sánh bằng một ngàn người, một vạn người khoái lạc, bà nói có phải không ?

Hắc y lão ẩu thốt:

- Nhưng người ... người sao lại không chịu nghĩ cho chính mình ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi cũng đã nghĩ rồi.

Tình cảm trong ánh mắt nàng sâu xa như biển cả, ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương:

- Chỉ có lúc chàng khoái lạc, tôi mới có cảm giác khoái lạc, nếu không cho dù tôi có thể giữ chàng bên cạnh, cũng có cảm giác khổ não như chàng.

“Tình yêu là hy sinh, không phải là chiếm hữu”.

Người có thể hiểu rõ đạo lý đó, mới có thể coi là nữ nhân chân chính.

Bởi vì đó vốn là một bộ phận vĩ đại nhất, ôn nhu nhất trong nữ tính, bởi vì trên thế gian còn có loại nữ tính như vậy, nhân loại mới có thể tiến bộ không ngừng, mới có thể vĩnh viễn sinh tồn.

Ánh mắt của Trương Khiết Khiết càng ôn nhu, nói tiếp:

- Hà hướng, tôi đã có con với chàng, tôi nhất định có thể toàn tâm toàn ý chiếu cố cho nó, tôi làm sao mà tịch mịch cho được.

Hắc y lão ẩu chỉ tay vào mặt nàng:

- Người nói như vậy, ta không chiếu cố người đàn ông hoàng ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Bà ... bà có thể đã làm rất tốt, chỉ tiếc ...

Hắc y lão ẩu hét lớn:

- Chỉ tiếc cái gì ?

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Chỉ tiếc thống khổ và cừ hận trong tâm của bà quá thâm sâu, nếu thật sự hy vọng tôi khoái lạc, nên để chàng đi. Chàng tịnh không phải là phụ thân tôi, chàng là người khác, bà ... bà vì sao nhất định phải hận chàng ?

Hắc y lão ẩu nắm chặt song thủ, thân mình không ngớt run rẩy, qua một hồi rất lâu,

chợt hét lớn:

- Được, người cứ để hấn đi.

Trương Khiết Khiết mỉm cười.

Nhưng nụ cười của nàng vừa mới hé, Hắc y lão ẩu lại nói tiếp:

- Chỉ bất quá hấn cũng chỉ có thể đi bằng con đường mà phụ thân người đã đi trước đây, tuyệt không có đất cho bọn người chọn !

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Đường nào ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thang trời.

Thang trời ? Sao lại gọi là thang trời ?

Đó có phải là đường lên thiên đường ?

Nghe đến hai chữ đó, sắc mặt Trương Khiết Khiết đã biến thành màu trắng nhợt, thất thanh hỏi:

- Tại sao nhất định phải đi con đường đó ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì đó cũng là quy củ ghi chú trong kinh điển, tuyệt không có ai có thể vi phạm.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng ...

Hắc y lão ẩu hét lớn ngắt lời nàng:

- Người lẽ nào không biết, người trong gia tộc này, vô luận là ai muốn vĩnh viễn ly khai chỗ này, đều chỉ có một con đường để đi, hiện tại hấn đã là người trong gia tộc rồi.

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Tôi biết. Chàng ... chàng sẽ đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Rất tốt, bọn người hiện tại có thể lui ra, sáng sớm ngày mai, ta thân hành tống tiễn hấn.

o0o

Đêm rất tĩnh mịch.

Ở đây tuy không thấy tinh quang, cũng không thấy bóng đêm, nhưng bản thân bóng đêm phẳng phất có một thứ cảm giác thần bí kỳ quái làm cho mình có thể cảm thấy nó đã đến.

Sở Lưu Hương ngẩng mặt lên, nhắm mắt.

Có phải chàng sợ phải rơi nước mắt ?

Trương Khiết Khiết nhẹ nhàng vuốt ve mặt chàng, trong ánh thu ba không biết đã lưu lộ bao nhiêu ôn nhu ? Bao nhiêu thâm tình ?

Sở Lưu Hương có phải không nguyện ý nhìn ?

Trương Khiết Khiết chung quy thở dài một tiếng:

- Chàng sao không nhìn tôi ? Có lẽ nào không muốn nhìn nữa ?

Vành môi Sở Lưu Hương run run, qua một hồi rất lâu mới đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng căn bản không muốn ta nhìn nàng nhiều.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai nói ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng tự biết.

Trương Khiết Khiết miễn cưỡng cười hỏi:

- Tôi nói gì ?

Sở Lưu Hương cười lạnh:

- Đúng, nàng không nói gì hết, nhưng ta hỏi nàng, tại sao nàng không hỏi mẫu thân nàng cho nàng cùng đi với ta ?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Bởi vì tôi biết, nói cũng vô dụng.

Sở Lưu Hương hét lớn:

- Tại sao ?

Trương Khiết Khiết cười đáp:

- Thánh nữ đời sau còn nằm trong bụng tôi, tôi làm sao đi ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Hừm ... cho nên nàng muốn ta đi một mình ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương chợt đứng dậy, nói lớn:

- Nàng nghĩ ta nhất định có thể khoái lạc ? Nàng nghĩ ta chịu để nàng cùng con của chúng ta ở địa phương quý quái này cả đời ?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng sai rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta sai chỗ nào ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Rất nhiều chỗ.

Nàng bịt miệng Sở Lưu Hương, không để chàng nói gì, sau đó mới dịu dàng thốt:

- Bọn tôi không thể ở chỗ này thêm một đời nữa, cho dù bọn tôi có còn muốn ở lại, chỗ này có lẽ đã không còn có thể tồn tại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tổ tiên của bọn tôi có thể đến địa phương này, chỉ bất quá bởi vì bọn họ đã trải qua quá nhiều đả kích, đã biến thành quý thể tật tục, cổ quái cô độc. Người khác đã nhìn không lọt mắt bọn họ, bọn họ cũng nhìn không lọt mắt người ta, cho nên bọn họ mới chịu sống cách biệt cô độc cả đời.

Sở Lưu Hương lắng nghe.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Nhưng thế giới này biến đổi hàng ngày, ý tưởng của con người cũng hàng ngày mà biến đổi, ý tưởng của người đời trước, vĩnh viễn rất khác xa với ý tưởng của người đời sau.

Sở Lưu Hương vẫn lắng nghe.

Trương Khiết Khiết tiếp lời:

- Đợi đến lúc người đời trước đã qua đời, người đời sau vẫn còn ở đây, chỉ bất quá là vì bọn họ vẫn còn sợ hãi thế giới bên ngoài, sợ mình ra tới bên ngoài không thể thích ứng với hoàn cảnh, không thể sinh tồn.

Điểm đó Sở Lưu Hương đương nhiên không thể đồng ý, lập tức xen lời:

- Bọn họ sai rồi, một người chỉ cần chịu nỗ lực, nhất định có phương pháp sinh tồn.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bọn họ đương nhiên biết, nhưng ý tưởng của bọn họ cũng nhất định phải chờ thời gian dần dần cải biến, đợi đến lúc bọn họ nghĩ thông, trên thế gian tuyệt không có bất cứ một thứ quy củ hay kinh điển nào còn có thể quản thúc bọn họ, cũng tuyệt không có bất cứ chuyện gì có thể hiệu lệnh bọn họ lưu lại trong lao ngục này.

Nàng cười cười:

- Đến một ngày đó, địa phương này căn bản không còn tồn tại nữa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng, một ngày đó phải đợi tới bao giờ ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi có thể bảo đảm chàng nhất định có thể thấy ngày đó.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng bảo đảm ?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Bởi vì tôi nhất định dùng hết lực lượng của tôi, nói với bọn họ, thế giới bên ngoài tịnh không phải tàn độc đáng sợ như trong sự tưởng tượng của bọn họ, tôi nhất định có thể làm cho bọn họ hiểu rõ, một người nếu muốn sống khoái lạc, tất phải có dũng khí.

Ánh mắt của nàng lại phát sáng:

- Đó không những là nghĩa vụ của tôi, cũng là trách nhiệm của tôi, bởi vì bọn họ cũng là huynh đệ tử muội của tôi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên ... nàng mới nhất định ở lại đây.

Trương Khiết Khiết dịu giọng:

- Mỗi một người sống đều phải có mục đích, có ý nghĩa, tôi cho dù có thể theo chàng đi, cũng vị tất là khoái lạc, bởi vì tôi chưa tận tâm làm tròn nghĩa vụ và trách nhiệm của tôi, cả đời tôi có sống cũng biến thành vô giá trị, hoàn toàn vô nghĩa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Theo ta biết, có rất nhiều nữ nhân đều vì chồng và con của bọn họ mà sống, hơn nữa nói là rất có ý nghĩa.

Trương Khiết Khiết mỉm cười:

- Tôi biết, tôi cũng rất hâm mộ bọn họ, chỉ tiếc vận mệnh tôi đã định không phải là hạng người đó, cũng không có hạnh vận như bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao ?

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Đạo lý đó chàng lẽ nào không minh bạch ? Thật sự không hiểu ?

Sở Lưu Hương không nói gì.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bởi vì chàng cũng như tôi, chàng cũng không thể quên nghĩa vụ và trách nhiệm mà chàng phải tận lực, cho nên chàng mới phải đi, hơn nữa không thể không đi, cho dù chàng có thể miễn cưỡng giữ mình ở lại, cũng dần dần biến thành phế vật, thậm chí biến thành người chết.

Nàng nói không sai !

Một người nếu sống mà hoàn toàn không thể phát huy năng lực và tài năng của mình, hẳn nhất định có thể dần dần lụn bại, cho dù còn có thể sống, cũng không khác chết là mấy.

Sở Lưu Hương đương nhiên cũng minh bạch.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ má chàng, dịu dàng thốt:

- Người tôi thích đích thị là chàng, không phải là người chết, cho nên tôi tuyệt không hy vọng chàng cải biến, cho nên chàng vì tôi, cũng không thể không đi.

Sở Lưu Hương chung quy thở dài một hơi:

- Ta cho đến bây giờ mới phát hiện ta vốn chưa từng chân chính hiểu rõ nàng.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Trên thế gian vốn không có một người nào có thể hoàn toàn hiểu rõ một người khác, vô luận là phu thê, là huynh đệ, là bằng hữu, đều như nhau, hà huống, nữ nhân vốn trời sanh không phải là để cho người ta hiểu thấu.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng hiện tại ta đã xác định được một chuyện.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chuyện gì ?

Sở Lưu Hương ngưng thị nhìn nàng, trong mắt hiển lộ vẻ sùng kính:

- Ta trước đây chưa từng gặp qua nữ nhân như nàng, sau này sợ cũng vĩnh viễn không thể tái kiến được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng lại nhất định vĩnh viễn nhớ tới tôi, có phải không ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Đó đã đủ quá rồi.

Sở Lưu Hương nhin không được, nắm chặt tay nàng:

- Ta hy vọng nàng đáp ứng ta một chuyện.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng cứ nói.

Sở Lưu Hương nói:

- Nàng phải hứa để ta sau này còn có thể gặp lại nàng.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi nhất định có thể.

Giọng nói của nàng vừa kiên định, vừa tươi sáng, nhưng người nàng lại đã hóa thành một dòng nước xuân, òa vào lòng Sở Lưu Hương.

o0o

Đêm càng tĩnh lặng, hơi thở đã bình hòa.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ mái tóc rối, chợt thốt:

- Tôi phải đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi ? Bây giờ đi ?

Trương Khiết Khiết gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi đâu ?

Trương Khiết Khiết do dự, chung quy đã hạ quyết tâm:

- Người trong gia tộc này, vô luận là ai muốn thoát ly, đều chỉ có một con đường có thể đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nói thang trời ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không sai, thang trời.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thang trời đó thật ra là đường gì ?

Thần tình của Trương Khiết Khiết rất trầm trọng, từ từ đáp:

- Đó có lẽ là con đường đáng sợ nhất trên thế gian, người không có dũng khí tuyệt đối không dám đi. Bà ta muốn chàng đi con đường đó là vì muốn khảo nghiệm xem chàng có thứ dũng khí đó không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Dũng khí gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tự phán đoán, dũng khí quyết định sinh tử và mệnh vận của mình.

Sở Lưu Hương thốt:

- Đó quả thật rất khó, người không có dũng khí tuyệt đối không dám có thứ phán đoán đó.

Trương Khiết Khiết nói:

- Không sai, một người khi nhiệt huyết dâng trào, tình cảm kích động, thông thường có thể bất chấp mọi thứ, thậm chí bất chấp cả cái chết, đó thật không khó, nhưng nếu muốn hấn tự phán đoán quyết định lấy sinh tử của chính mình, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, cho nên ...

Nàng thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Tôi biết có những người đã quyết tâm thoát ly chỗ này, nhưng đến lúc đối diện thang trời, lại cải biến chủ ý, từ bỏ ý định, thà bị người ta khinh khi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thang trời thật ra là gì ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Có hai phiến cửa, một phiến thông ra đường bên ngoài, là đường sống.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn phiến kia là tử lộ ?

Sắc mặt của Trương Khiết Khiết xanh dờn:

- Không phải tử lộ, căn bản không có đường --- ngoài cửa nhìn xuống sâu vạn trượng không thấy đáy, chỉ cần bước ra một bước, vạn kiếp không đầu thai.

Nàng run giọng, hớp một hơi dài mới nói tiếp:

- Không ai biết bên ngoài phiến cửa nào là đường sống, chàng có thể tự mình

tuyển chọn mở cửa, nhưng một khi mở cửa, không thể không đi ra.

Sắc mặt Sở Lưu Hương cũng có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười nói:

- Xem ra không những cần có dũng khí, còn phải có vận khí.

Trương Khiết Khiết cũng miễn cưỡng cười cười:

- Tôi vốn cũng không nguyện để chàng đi mạo hiểm, nhưng ... nơi đây cũng là vực thẳm không đáy, chàng ở lại đây cũng lún chìm như vậy, chỉ bất quá chậm hơn một chút.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta hiểu rõ.

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng:

- Chàng là trượng phu của tôi, là người thân cận nhất của tôi, tôi đương nhiên không hy vọng chàng là người hèn nhát lâm trận thoái lui, càng không nguyện có người khinh khi chàng, nhưng tôi cũng không nguyện nhìn chàng đi chết, cho nên ...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên nàng hiện tại muốn vì ta mà đi tìm phiến cửa dẫn ra con đường sống ?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Thang trời ở gần thánh đàn, hiện tại thời gian cho đến sáng còn hai canh giờ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta thà có nàng ở đây gần gũi ta thêm một hai canh giờ càng tốt hơn.

Trương Khiết Khiết gượng cười, dịu dàng thốt:

- Tôi cũng hy vọng có thể ở lại với chàng, nhưng tôi còn hy vọng sau này tái kiến chàng.

Nàng cúi người hôn lên má Sở Lưu Hương, thanh âm càng ôn nhu:

- Tôi rất mau chóng trở về.

Đó là câu cuối cùng Sở Lưu Hương nghe nàng nói.

o0o

Tại sao nàng phải rời khỏi Sở Lưu Hương ? Tại sao phải nói rất mau chóng trở về ?

Lúc Sở Lưu Hương gặp lại nàng, đã ở dưới thang trời.

Sắc mặt nàng trắng nhợt, vết lệ ngấn trên mặt vẫn còn.

Ánh mắt nàng phảng phất có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng lại nói không

ra một chữ.

Lúc Sở Lưu Hương muốn xông qua, nàng đã đi mất, bị người ta bức đi mất.

Nàng hoàn toàn mất hết năng lực kháng cự, chỉ bất quá lúc bị lôi đi đột nhiên quay về hướng Sở Lưu Hương nháy nháy mắt.

Mất trái.

Mất không phải chính là một loại công cụ thông truyền tin tức của nhân loại sao ?

Sở Lưu Hương tận lực khống chế lấy mình, chàng không nguyện bộc lộ thất thố trước mặt bất cứ người nào.

Nhưng trong tâm chàng quả thật đã tràn đầy sự phẫn nộ:

- Bọn người vì sao lại phải bắt nàng đi ?

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Không ai bắt nàng đi, cũng như không ai bắt người đi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bà ít ra nên để bọn tôi nói vài câu.

Hắc y lão ẩu nói:

- Đã muốn đi, còn có gì để nói nữa chứ ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng bà ...

Hắc y lão ẩu ngắt lời chàng:

- Nhưng người nếu thật sự còn có chuyện muốn nói, hiện tại vẫn còn có thể ở lại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vĩnh viễn ở lại ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không sai, vĩnh viễn ở lại.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Bà biết rõ tôi không thể ở lại.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Tại sao ? Người nếu thật sự đối tốt với nó, tại sao không thể hy sinh ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng cũng không chịu để tôi làm như vậy.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Người nghĩ nó thật sự muốn người đi ?

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Bà không nghĩ vậy ?

Hắc y lão ẩu cười lạnh:

- Người thật sự tin lời nói của nữ nhân ?

Bà ta cười lạnh, nói tiếp:

- Ta là mẫu thân của nó, ta cũng là nữ nhân, ta đương nhiên càng hiểu rõ nó, nó muốn người đi, chỉ bất quá vì nó đã tổn thương thấu tâm can, nó muốn người đi, chỉ bất quá vì nó vĩnh viễn không nguyện tái kiến người.

Sở Lưu Hương chậm chậm gật đầu:

- Ta đã minh bạch ý tứ của bà.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Người hiểu thì tốt.

Thần tình Sở Lưu Hương trái lại rất bình tĩnh, điềm đạm nói:

- Bà không những hy vọng nàng hận tôi, còn hy vọng tôi và nàng cũng có tao ngộ cay đắng như các người.

Hắc y lão ẩu biến sắc. Bà đương nhiên biết chàng nói "các người" là nói bà và trượng phu của bà. Bà và chồng không phải đã không phá được mối hận đó sao ?

Thanh âm của Sở Lưu Hương càng bình tĩnh kiên quyết:

- Nhưng tôi có thể bảo đảm với bà, tao ngộ của con gái bà tuyệt không thể giống bà, bởi vì tôi nhất định vì nàng mà sống khỏe sống mạnh, nàng cũng vì tôi mà sống khỏe sống mạnh, vô luận bà muốn gì, bọn tôi đều không cải biến.

Mục quang của hắc y lão ẩu lóe chớp:

- Người thật sự tin những lời nói đó của mình ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu chợt cười thốt:

- Người nếu thật sự tin, hà tất phải nói ra, hà tất phải nói cho ta nghe.

Nụ cười của bà giống như mũi châm nhọn bén đâm thấu tâm tạng Sở Lưu Hương.

Thang trời cao bốn mươi trượng, người trên thang như trên trời.

Hai phiến cửa cơ hồ hoàn toàn đồng dạng, không ai có thể nhìn ra chỗ sai biệt nào. Sở Lưu Hương đứng trước sinh tử cách biệt, mồ hôi lạnh đã bắt giác toát ra.

Chàng đã trải qua rất nhiều nguy hiểm sinh tử mỏng manh như cọng tóc, cũng đã từng tiếp cận tử vong hơn bất cứ người nào, có lúc thậm chí cơ hồ tuyệt vọng.

Nhưng chàng chưa từng gặp tình trạng khủng bố như hiện tại, bởi vì sinh tử của chàng lần này là do chàng tự mình quyết định, nhưng chàng lại hoàn toàn không nắm chắc. Trên thế gian tuyệt không có chuyện gì đáng sợ bằng chịu để người ta ép mình quyết định làm một chuyện mình không nắm chắc, mình chưa từng thân hành thể nghiệm qua, cũng tuyệt đối nghĩ không ra đáng sợ tới cỡ nào.

Mất trái.

Có phải Trương Khiết Khiết muốn nói cho chàng biết bên ngoài phiến cửa bên trái là đường sống ?

Sở Lưu Hương cơ hồ muốn nhắm phiến cửa bên trái bước tới, nhưng đôi chân lại không nhấc lên nổi.

"Người nghĩ nó thật sự muốn người đi ?"

"Nó muốn người đi, chỉ bất quá vì nó đã tổn thương thấu tâm can, đã không còn muốn tái kiến người".

Sở Lưu Hương không thể không tự hỏi mình:

"Ta có phải đã làm tổn thương tâm can của nàng ? Có phải không nên đi ?"

Chàng chưa từng có cảm giác chuyện đó là làm sai, chỗ này vốn là lao ngục, con người như chàng đương nhiên không thể lưu lại đây.

Nhưng chàng lại không thể không tự hỏi mình:

"Ta nếu quả thật đối tốt với nàng, có phải cũng có thể vì nàng mà hy sinh, cũng có thể lưu lại đây ?"

"Ta nếu là Trương Khiết Khiết, nếu biết Sở Lưu Hương muốn rời bỏ ta, có phải cũng rất thương tâm ?"

"Mình nếu thật sự làm tổn thương tâm can của một nữ nhân, nàng không những vĩnh viễn không chịu tái kiến mình, thậm chí còn muốn mình chết".

Đạo lý đó Sở Lưu Hương đương nhiên cũng minh bạch.

"Nàng cố ý nháy nháy mắt, có phải là hy vọng ta một bước rơi vào vực sâu vạn trượng không đáy ?"

Sở Lưu Hương cơ hồ nhịn không được muốn bước về phía phiến cửa bên phải. Nhưng bên tai chàng lại vang vọng giọng nói ôn nhu của nàng:

"Người tôi thích đích thị là chàng, không phải là người chết, cho nên chàng vì tôi, cũng không thể không đi".

"Chỉ có lúc chàng khoái lạc, tôi mới có cảm giác khoái lạc, chàng nhất định phải sống khỏe sống mạnh".

Tưởng tượng đến giọng nói ôn nhu của nàng, thâm tình của nàng, chàng lại không khỏi có cảm giác sự hoài nghi của mình đối với nàng đơn giản là một thứ tội ác.

"Ta nên tín nhiệm nàng, nàng tuyệt không lừa gạt ta".

"Nhưng, nàng ngấm ngầm nháy mắt trái, thật ra là muốn nói với ta cái gì ?"

"Có phải muốn nói với ta phiến cửa bên trái mới là đường sống ? Hay muốn nói phiến cửa bên trái không thể mở ?"

Tất cả những vấn đề đó đều phải đợi sau khi mở cửa mới có thể giải đáp được.

Nên mở phiến cửa nào ? Quyết định đó thật sự quá khốn nạn, quá thống khổ.

Sở Lưu Hương chỉ có cảm giác y phục trên người đã dẫm mồ hôi lạnh.

Hắc y lão ẩu đứng bên cạnh chàng, lạnh lùng nhìn chàng đổ mồ hôi, đột nhiên cười lạnh:

- Hiện tại có phải người đã hối hận ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hối hận cái gì ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Hối hận người vốn không nên đến, không có ai bức người đến, cũng không có ai ép người đi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên ta tuyệt không hối hận, vô luận kết quả ra sao, đều tuyệt không hối hận, bởi vì ta đã đến.

Phải !

Chàng đã đến, đã sống, đã yêu.

Chàng đã làm chuyện chàng có cảm giác nên làm, đó không phải đã đủ lắm sao ?

Mục quang của hắc y lão ẩu lóe chớp:

- Người xem chừng cuối cùng đã nghĩ thông suốt.

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Vậy người còn đợi gì nữa ?

Sở Lưu Hương bỗng cười cười, đẩy một phiến cửa --- tay chàng chợt đã biến thành rất vững chắc.

Giữa giây phút đó, chàng đã khôi phục lại thần thái, đã là Sở Lưu Hương của ngày xưa.

Chàng nhắc chân bước qua cửa --- chàng đã mở phiến cửa nào ?

Không ai biết.

Nhưng chuyện đó không còn quan trọng, bởi vì chàng đã đến, đã sống, đã yêu --- vô luận đối với bất cứ người nào mà nói, đó đã đủ quá rồi.

- o **HẾT** o -